STATUTUL AMATOR – ÎNTRE IPOCRIZIE ŞI REALITATE

PROIECTUL COMISIEI C.I.O., PREZIDATĂ DE ALEXANDRU ŞIPERCO, PROPUNE:

SPORTIVUL OLIMPIC – O NOŢIUNE NOUĂ CU UN CONŢINUT NOU

● PERFORMERUL ZILELOR NOASTRE ARE NEVOIE DE ASISTENŢA MORALĂ ŞI MATERIALĂ A SOCIETĂŢII ● DURATA CANTONAMENTELOR NU POATE FI DEFINITĂ DECÎT DE LEGILE BIOLOGIEI ● ÎMPOTRIVA FALSELOR JURĂMINTE DE PURITATE ŞI FIDELITATE!

Cu prilejul sesiunii sale de la Mexico (1968), Comitetul Internaţional Olimpic (C.I.O.) a instituit aşa-numita Comisie mixtă pentru admisie (sau eligibilitate), pe care a pus-o sub preşedinţia lui Alexandru Şiperco, membru C.I.O. pentru România şi, în acelaşi timp, membru al Comitetului de coordonare şi supervizare al C.I.O.

Comisia a primit dificila şi ingrata sarcină de a studia propunerile vizînd ameliorarea celebrului articol 26 (din Codul olimpic) privitor la condiţiile de admitere a sportivilor la Jocurile Olimpice, precum şi a interpretărilor oficiale ale acestui articol. După cum se vede, era vorba de o vastă operă, menită să stabilească mai clar condiţia sportivului în lumea de azi şi un concept modern al sportivului amator, necesară pentru însăşi precizarea concepţiei mişcării olimpice contemporane.

În componenţa Comisiei prezidate de Alexandru Şiperco s-au aflat membrii C.I.O.: Ade **Ademola** (Nigeria), **Boris Bakrac** (Iugoslavia), **Eduardo Dibas** (Peru), **Gabriel Gemayel** (Liban) şi reprezentanţii unor comitete olimpice naţionale (C.N.O.): **Patrick Carroll** (Irlanda), **Joergen Jahre** (Norvegia), **Jean Kies** (Luxemburg), **Epaminondas Petralias** (Grecia), **Howard Radford** (Canada), **Luc Silance** (Belgia). Membrii Comisiei au luat în consideraţie diferitele propuneri formulate în sînul C.I.O., studii elaborate de personalităţi marcante ale sportului internaţional, articolele pe această temă apărute în presa mondială.

ANCHETA ZIARULUI „SPORTUL"

Pentru secretariatul Comisiei, stabilit la Bucureşti, de un real folos a fost ancheta internaţională lansată de ziarul „SPORTUL". În cadrul anchetei, şi-au expus părerile în problema controversată — şi ameninţată de ipocrizie — a sportivului amator, a condiţiei sale sociale: **Gaston Meyer**, redactor-şef al cotidianului sportiv parizian „l'Équipe"; **E. Howard Radford**, preşedintele Comitetului olimpic canadian; dr. **Giorgio de Stefani**, membru al C.I.O., preşedintele Federaţiei internaţionale de tenis; **Torsten Tegner**, editor al ziarului sportiv suedez „Idrottsbladet"; prinţul **George de Hanovra**, doctor în drept, fostul preşedinte al Academiei Olimpice Internaţionale; **Jan Staubo**, membru al C.I.O. pentru Norvegia; **L. Steff—Pedersen**, secretar general al Comitetului olimpic norvegian; **Sándor Barcs**, redactor-şef al agenţiei maghiare de presă M.T.I., vicepreşedinte al UEFA; **Félix Lévitan**, preşedintele Asociaţiei internaţionale a presei sportive; **Luc Silance**, secretar general al Comitetului olimpic belgian; cercetători, specialişti, ziarişti din România.

Coroborînd toate aceste păreri într-o lucrare care a primit adeziunea majorităţii membrilor săi reuniţi la Varşovia, Comisia a supus propunerile avizului comitetelor olimpice naţionale. În urma răspunsurilor primite, un secretariat restrîns al Comisiei, întrunit în august 1969 la Atena, a purces la ultimele modificări, redactînd forma finală a studiului. Să menţionăm că participanţii la sesiunea 1969 a Academiei Olimpice Internaţionale — cărora le-a fost prezentat studiul — au dat **o înaltă apreciere acestei lucrări de sinteză care a necesitat o consultare universală.**

Pentru a înţelege mai bine concluziile studiului, vom spicui părţile cele mai importante ale expunerii de motive, cele care justifică de fapt întreaga lucrare.

NOŢIUNEA DE „SPORTIV OLIMPIC"

„C.I.O. nu este numai organismul care patronează Jocurile Olimpice sau care îşi exercită cenzura în ceea ce priveşte participarea sportivilor la J.O. În primul rînd el se află în fruntea unei mişcări de o amploare mondială. El este iniţiatorul unei concepţii etice despre sport, acceptată astăzi de marea majoritate a tineretului sportiv din toate ţările.

Dreptul de participare la J.O. vine nu numai să încununeze eforturile sportivilor pe terenul de sport, ci constituie de asemenea o mărturie a faptului că C.I.O. recunoaşte la sportivi prezenţa spiritului olimpic.

Noţiunea de „sportiv olimpic", *propusă de comisie să înlocuiască pe cea de „sportiv amator" — ea însăşi profund modificată în raport cu definiţiile din 1866 şi 1894* — reprezintă astăzi o stare de spirit, o *concepţie de viaţă, recunoscută chiar şi de către aceia care nu sînt de acord cu regulile actuale.*

Universalitatea Jocurilor Olimpice şi impactul mondial al oricărei măsuri adoptate de C.I.O. fac posibilă cauzarea unui prejudiciu moral mişcării olimpice şi sportivilor prin maniera în care se interpretează actualmente regula de admisie. Pe de o parte regula este ades violată în mod tacit, iar pe de altă parte aplicarea ei riguroasă riscă să producă scăderea nivelului performanţelor sportive la J.O., ca urmare a retragerii dreptului de participare anumitor sportivi de valoare, în virtutea uneia sau alteia din interpretările actuale. Aceasta n-ar face decît să se reducă interesul manifestat faţă de J.O. şi să le diminueze importanţa ca factor de educare a tineretului într-un spirit umanist.

Noua interpretare a regulii de admisie trebuie să reflecte concepţia etică fundamentală a mişcării olimpice. Ea trebuie în acelaşi timp să corespundă realităţilor epocii noastre şi să asigure condiţiile morale şi materiale necesare sportivului modern pentru a realiza performanţe din ce în ce mai înalte.

Noua interpretare a regulii trebuie să definească înţelesul noţiunii de „sportiv olimpic". Comisia propune să fie calificat „sportiv olimpic" cel ce respectă spiritul olimpic şi corespunde criteriilor de admisie la Jocurile Olimpice, fixate de către C.I.O.

CARACTERISTICILE SPORTULUI DE PERFORMANŢĂ

În concepţia etică a omului modern s-au produs modificări profunde, anumite idei impunîndu-se, în special universalitatea umanităţii; comunitatea de destin a popoarelor; egalitatea oamenilor; respingerea discriminărilor rasiale, naţionale, politice, religioase; căutarea păcii şi a bunei înţelegeri între oameni; acceptarea, în multe ţări, a rolului determinant şi predominant al muncii în formarea omului.

A crescut rolul comunităţilor organizate în viaţa socială a omului, în dezvoltarea sportului (stat, comună, sindicat, club, asociaţie).

Marea majoritate a sportivilor de înaltă competiţie se recrutează astăzi dintre salariaţi şi tineretul studios.

Conceptul de incompatibilitate între efortul sportiv şi vîrsta precoce a fost abolit, ceea ce a avut drept consecinţă o scădere permanentă a vîrstei celor care realizează mari performanţe.

Sportul, practicat în trecut de un număr restrîns de persoane, este din ce în ce mai mult la îndemîna milioanelor de oameni, fenomen social foarte important, avînd un caracter profund popular şi reprezentînd unul din aspectele caracteristice ale vieţii contemporane şi o manifestare importantă a culturii moderne.

S-a demonstrat că nu există antinomie între activitatea sportivă şi dezvoltarea spirituală. Sportul de performanţă a devenit astăzi un domeniu de manifestare a calităţilor psiho-fizice şi a capacităţii de muncă duse la limitele superioare de rezistenţă la efort a organismului. Este unanim acceptat rolul pozitiv al sportului ca factor educativ, sportul fiind utilizat în mod conştient şi organizat de către societate în scopuri educative. Pe de altă parte, **performanţa sportivă a încetat să fie considerată ca un element de exhibiţie sau ca factor exclusiv emoţional**; ea a primit de asemenea un important rol social educativ, cu atît mai mult cu cît valoarea spectacolului, cu prilejul marilor competiţii sportive amatoare, echivalează sau depăşeşte chiar adesea cea a manifestărilor cu caracter profesionist.

Revoluţia produsă în mijloacele de transport a redus distanţele care separă ţările şi continentele, permiţînd sportivilor din lumea întreagă să participe la competiţii internaţionale din ce în ce mai vaste şi mai complexe; perfecţionarea mijloacelor de telecomunicaţie a permis întregii umanităţi să asiste la spectacolul sportiv.

Resursele materiale crescute ce sînt alocate sportului de către autorităţile publice şi organizaţiile de masă au multiplicat factorii care contribuie la ridicarea nivelului performanţelor sportive, ca de exemplu: şcolile şi institutele de educaţie fizică şi sport; antrenorii şi profesorii de specialitate; cercetările ştiinţifice şi asistenţa medicală; construcţiile şi instalaţiile sportive; utilajul şi echipamentul perfecţionat etc.

Performanţele de nivel olimpic nu mai pot fi realizate prin practicarea sportului doar de plăcere, pentru că rezultatele de înaltă valoare reclamă un antrenament mereu mai intens şi un imens consum de energie. În multe sporturi acest efort este atît de mare în timpul perioadelor de vîrf ale antrenamentului şi ale întrecerilor, încît organismul sportivului riscă să fie uzat excesiv dacă, în acelaşi timp, sportivul ar fi obligat să furnizeze un efort de o intensitate egală în activitatea profesională sau la şcoală.

Sportivul care realizează performanţe înalte a devenit astăzi un factor social a cărui activitate este utilă întregii societăţi. El este: personificarea aspiraţiilor omeneşti de autodepăşire; un exemplu de caracter şi de voinţă, care îşi subordonează dorinţele personale unui scop moral, impunîndu-şi mari eforturi pentru a atinge acest ţel; **un factor de perfecţionare a relaţiilor umane** prin afirmarea principiilor de loialitate în întrecere şi de respect faţă de adversar; un propagator al exerciţiilor fizice practicate regulat, un exemplu viu de urmat în acest domeniu; **un mesager al păcii, al prieteniei şi respectului mutual între popoare**; un subiect de inspiraţie în literatură şi arte, de mîndrie pentru colectivitatea din care face parte; **un factor de progres**, subiect de cercetări biologice, staţie-pilot pentru studiul limitelor posibilităţilor umane.

CRITERII ETICE ŞI SOCIALE

Admiterea la J.O. implică respectul necondiţionat de către concurenţi al criteriilor etice de comportament pe terenul de sport, ca şi al spiritului în care sportivul trebuie să lupte împotriva adversarilor, spirit care se exprimă prin noţiunea de loialitate (fair-play) *şi care* are o semnificaţie mai importantă decît respectul formal al regulilor tehnice de joc. *Penalizarea sportivului, în urma violării regulamentelor tehnice ale federaţiei internaţionale, nu îl absolvă de responsabilitate pe plan moral, C.I.O. şi C.N.O. fiind singurele în măsură să decidă dacă purtarea sa morală pe terenul de sport este compatibilă cu admiterea la Jocuri. În afara terenului de sport, în viaţa sa privată şi în viaţa socială, sportivul trebuie de asemenea să respecte principiile etice ale mişcării olimpice. Atitudinea de discriminare rasială, religioasă, politică sau socială, violarea spiritului de fair-play în competiţii sînt incompatibile cu spiritul olimpic.*

Sportul neputînd constitui o profesie în sine, sportiv olimpic nu poate fi decît acela care are o profesie bine definită, sau care se pregăteşte în vederea unei profesii, sau care poate dovedi provenienţa licită a mijloacelor sale de întreţinere *din alte surse decît sportul. De altfel nu pot fi consideraţi sportivi olimpici cei care au făcut parte sau fac parte din organizaţii sportive profesioniste.*

Interpretarea regulii de admisie nu trebuie să împiedice realizarea celor mai înalte performanţe, ci dimpotrivă să le stimuleze. Ea trebuie să sublinieze importanţa performanţei ca factor social *şi rolul conferit sportivului de înaltă competiţie în sînul societăţii. A căuta pe căi lăturalnice un ajutor material ce nu poate fi considerat dezinteresat, sau a îngroşa rîndurile profesioniştilor din spectacolele sportive nu trebuie să mai constituie pentru anumiţi sportivi de valoare — care vor să se prepare convenabil, dar care sînt lipsiţi de mijloace materiale — singura cale de a nu rămîne în mediocritate.*

Interpretarea regulii de admisie trebuie să facă o distincţie netă între ideea de asistenţă socială şi aceea de exploatare deliberată a sportului ca mijloc de obţinere a unor profituri materiale.

Interpretarea regulii de admisie trebuie să promoveze ideea sprijinirii sportivului de înaltă competiţie de către societate *(stat, comună, federaţie, club), pentru a-l menţine în activitatea sa profesională sau şcolară normală. Această datorie revine organizaţiilor în numele cărora sportivul participă la competiţii, sub controlul C.N.O. şi, în ultimă instanţă, al C.I.O.*

De asemenea, nu poate fi sportiv olimpic decît cel ce respinge orice modalitate de subvenţie care ar putea să atenteze la demnitatea sa umană, să-l ducă la pierderea libertăţii sale de acţiune sau la stabilirea de relaţii contractuale, la exploatarea sa în scopuri publicitare de către persoane fizice, întreprinderi comerciale sau alte organizaţii.

Interpretarea regulii de admisie nu trebuie să conţină decît indicaţiile care contribuie la dezvoltarea calităţilor fizice şi morale ale sportivului de performanţă. Ea nu poate impune condiţii de pregătire şi de întrecere incompatibile cu legile ştiinţelor biologice şi care ar risca să provoace degradarea fizică sau morală a sportivului. Comisia mixtă de admisie apreciază că problema duratei pregătirilor variază de la un sport la altul în funcţie de caracterul lor specific. Federaţiile internaţionale sînt singurele în măsură să fixeze prin reguli durata maximă.

Interpretarea regulii de admisie nu trebuie să avantajeze nici o categorie socială în raport cu altele. *În realitate, C.I.O. nu poate controla timpul afectat de către sportivii de înaltă competiţie pregătirilor, în vederea întrecerilor, decît în măsura în care li se acordă acestora o compensaţie materială pentru absenţa de la locul lor de muncă. Elevii şi studenţii pot să-şi consacre în voie vacanţele (care sînt mult mai lungi decît concediile salariaţilor) pregătirii. Nu există nici o posibilitate practică de control pentru militari şi poliţişti, cu atît mai mult cu cît anumite sporturi fac parte din pregătirea lor profesională. Persoanele dispunînd de o anumită avere pot să se antreneze în voie.*

Interpretarea regulii de admisie trebuie să permită sportivului de înaltă competiţie să beneficieze de o asistenţă materială în vederea pregătirii sale şi a participării sale la competiţii (cazare, alimentare, transport, echipament sportiv, materiale şi instalaţii sportive, antrenori, medici, condiţii de ordin cultural şi bani de buzunar pe durata participării sale la competiţii în afara propriei ţări).

Această asistenţă trebuie să îndeplinească următoarele condiţii: să fie acordată numai în natură, cu excepţia precizării de mai jos privind asistenţa în bani pentru sportivul salariat, sau cel care exercită o profesiune liberă, şi banii de buzunar; să provină numai de la colectivitatea sportivă din care face parte sportivul sau să-i fie acordată prin intermediul acesteia; să nu se impună sportivului nici un compromis de natură etică.

Sportivii de înaltă competiţie pot fi pensionaţi (sau primi plata asigurărilor) în urma accidentelor sau maladiilor contractate pe terenuri de sport, în cazul în care nu mai pot fi recuperaţi pentru exercitarea profesiei lor.

Sportivul de înaltă competiţie salariat îşi conservă dreptul de a primi salariul pe care îl avea în momentul în care şi-a întrerupt activitatea. Salariatul poate fi plătit numai de către întreprinderea sa, C.N.O. sau federaţia naţională (F.N.). Dacă sportivul în cauză practică o profesiune liberă, el poate primi din partea C.N.O. sau a F.N. o compensaţie a pierderii din venitul său declarat la fisc, în limitele acceptate de către organismele mai sus menţionate.

Trebuie să se asigure elevului sau studentului posibilitatea de a recupera absenţele sau întîrzierea de la studiu şi să i se acorde asistenţă sub forma manualelor şcolare, a repetitorilor, dreptul de a se prezenta la examene în sesiuni speciale etc.

Sportivul de înaltă competiţie poate beneficia de burse şcolare, dacă acestea sînt acordate potrivit normelor general valabile şi cu condiţia îndeplinirii obligaţiilor sale şcolare.

Sportivul poate primi onorarii pentru articolele sau lucrările al căror autor este, pentru comentarii cu subiect sportiv la radio sau la televiziune care implică un efort de elaborare din partea autorului, cu excluderea comentării propriei sale performanţe.

Sportivii pot primi, în urma concursurilor la care participă, premii în natură oferite de către organizatori (articole de sport, obiecte de artă sau de folosinţă personală) în limitele stabilite de regulile federaţiilor sportive internaţionale. Premiile trebuie să figureze pe listele întocmite de federaţia naţională sau de colectivitatea sportivă şi să fie supuse controlului C.N.O.

Interpretarea regulii de admisie nu poate pretinde sportivului să declare că n-ar avea intenţia de a deveni profesionist, pentru că orice promisiune, făcută chiar cu intenţia de a fi respectată, ulterior poate să nu mai fie ţinută, iar C.I.O. nu poate accepta să fie înşelat cu bună ştiinţă.

C.N.O. pot încuraja organizarea „ordinului sportivilor olimpici" în ţările lor. Aceste „ordine" ar avea rolul să strîngă relaţiile între membri, să vegheze la respectarea regulilor de admisie dictate de C.I.O. şi la dreptul sportivilor la asistenţă socială, să intervină în caz de violare a eticii sportive.

ASISTENŢA MAXIMĂ

Ca iniţiator şi promotor al mişcării olimpice mondiale, C.I.O., afirmîndu-şi concepţia etică, stabileşte de asemenea condiţiile de admitere la Jocuri. Una din condiţiile fundamentale pentru a fi admis la Jocurile Olimpice este **obligaţia sportivului de a respecta regulile federaţiei în sportul pe care-l practică.**

Regula de admisie şi interpretarea ei oficială, sub forma propusă de comisia mixtă de admisie, reprezintă asistenţa maximă ce poate fi acordată sportivului olimpic.

Pot fi de asemenea admişi la Jocurile Olimpice sportivii aparţinînd unor federaţii ale căror reguli de admitere la competiţii sînt chiar mai stricte.

Sportivii care nu îndeplinesc condiţiile cerute de federaţiile lor, chiar dacă respectă limitele regulii de admisie şi interpretarea sa oficială, nu pot fi admişi la Jocurile Olimpice.

Comisia de admisie consideră de dorit ca federaţiile internaţionale care participă la Jocurile Olimpice să insereze în statutele lor regula de admisie stabilită de C.I.O., sau o regulă mai strictă, ca condiţie de participare a sportivilor la Jocurile Olimpice".

STATUTUL SPORTIVULUI AMATOR... ÎN 1866

„Amator este orice gentleman care n-a luat parte niciodată la vreun concurs public deschis oricui sau pentru bani proveniţi din admiterea (spectatorilor) pe teren sau din alte surse, sau care n-a fost niciodată, în nici o perioadă a vieţii sale, profesor sau monitor de asemenea exerciţii ca un mijloc de existenţă, care nu este nici muncitor, nici meşteşugar, nici ziler".

(Din definiţia promulgată la Londra, în 1866, de adunarea constitutivă a lui „Amateur Athletic Club").

STATUTUL SPORTIVULUI OLIMPIC... ÎN 1970

„Pentru a fi admis să participe la Jocurile Olimpice, sportivul trebuie să respecte spiritul olimpic **şi să fi practicat întotdeauna sportul ca o activitate anexă.**

El se poate prevala de această calificare:

a. dacă are o situaţie de bază în măsură să-i asigure existenţa prezentă şi viitoare;

b. dacă nu primeşte şi n-a primit niciodată vreo remuneraţie pentru participarea sa la sport;

c. **dacă respectă regulile federaţiei în sportul pe care îl practică, şi dispoziţiile regulamentului de aplicare a prezentului articol.**

Persoana care îndeplineşte aceste condiţii este un sportiv olimpic".

(Textul nou al articolului 26, propus de Comisia mixtă de admisie. Sublinierile reprezintă noutăţile faţă de textul actualmente în vigoare).

Victimele cele mai de răsunet ale ipocriziei unui „statut amator" desuet, necorespunzător epocii noastre: fondistul Paavo Nurmi (Finlanda) şi decatlonistul Jim Thorpe (S.U.A.).

NOUA INTERPRETARE A ARTICOLULUI 26

„Pentru a fi admis la Jocurile Olimpice:

1. Sportivul olimpic trebuie să respecte spiritul olimpic. El trebuie să aplice principiile etice ale olimpismului în viaţa sa particulară şi în viaţa socială şi să respecte fair-play-ul în competiţii. El nu poate adopta în nici o circumstanţă o atitudine de discriminare pe plan rasial, religios, politic sau social.

2. Sportivul olimpic trebuie să fi practicat întotdeauna sportul ca o activitate anexă şi să aibă o situaţie de bază în măsură să-i asigure existenţa prezentă şi viitoare. El trebuie deci să aibă o profesie bine definită sau să se pregătească în vederea unei profesii şi trebuie să poată dovedi provenienţa licită a mijloacelor sale de existenţă, din alte surse decît sportul.

3. Sportivul olimpic nu poate primi remuneraţii pentru participarea sa la sport. El nu trebuie să fi fost profesionist în nici o ramură sportivă sau să fi acceptat de a face parte dintr-o echipă profesionistă. El nu trebuie să fi organizat competiţii sportive cu scopul de a obţine beneficii pentru sine. Sportivul olimpic nu poate permite ca numele său sau succesele sale sportive să fie folosite în scopuri publicitare, obţinînd astfel profituri personale. El nu poate primi subsidii sau alte avantaje materiale decît cele care sînt prevăzute în prezentele interpretări.

4. Sportivul olimpic trebuie să respecte regulile federaţiei în sportul pe care îl practică.

5. Sportivul olimpic poate primi remuneraţii pentru iniţierea în sportul elementar a debutanţilor, şcolarilor etc., fără să-şi abandoneze din acest motiv profesia normală. Profesorii de educaţie fizică pot instrui debutanţii fără să-şi piardă calitatea de sportivi olimpici. Antrenorii care posedă diplome oficiale obţinute după studii şi examene de specialitate, recunoscuţi de către F. N., pot participa la Jocurile Olimpice cu excepţia disciplinei sportive în care exercită o activitate retribuită de antrenori. Antrenorii retribuiţi care nu posedă o asemenea diplomă nu pot fi admişi să participe la Jocuri.

6. Sportivul olimpic poate fi ziarist profesionist, reporter de radio sau de televiziune, cu condiţia să aibă calificarea necesară, sau dacă a practicat această profesie înainte de a fi admis la Jocurile Olimpice; el poate să ocupe de asemenea postul de director, funcţionar sau muncitor, într-un centru, club sau altă instituţie sportivă.

7. Sportivii olimpici pot accepta:

a. Asistenţă materială în natură, prin intermediul C.N.O. sau F.N., în vederea pregătirii şi participării lor la concursuri oficiale, fără ca aceasta să implice un compromis contrar eticii olimpice. Se înţelege prin asistenţă materială în natură: cazarea, întreţinerea, transportul, echipamentul, utilajul şi instalaţiile sportive, antrenorii, medicii, nevoile de ordin cultural şi artistic, banii de buzunar în timpul pregătirilor şi a concursurilor oficiale care se desfăşoară în străinătate, în limitele fixate de către propriul comitet naţional olimpic sau federaţia internaţională (F.I.)

b. Plata asigurărilor în caz de accidente pe terenul de sport sau de maladii provocate de pregătirea sau participarea la competiţii, în cazul în care sportivul nu mai poate fi recuperat pentru exercitarea profesiei sale.

c. Asistenţă şcolară, cînd e vorba de elevi sau studenţi, prin manuale şcolare, repetitori, sesiuni speciale de examene. O bursă şcolară, dacă aceasta este acordată în conformitate cu normele uzuale şi dacă este condiţionată de îndeplinirea obligaţiilor şcolare.

d. Cu aprobarea C.N.O. sau F.N., onorarii pentru articole, lucrări, comentarii la radio şi televiziune pe teme sportive şi care reclamă din partea autorilor un efort personal în vederea elaborării, cu excluderea comentării propriilor performanţe.

e. Premii în natură obţinute în urma concursurilor la care participă, oferite de către organizatori (articole de sport, obiecte de artă sau de folosinţă personală), în limitele fixate prin statutele federaţiilor sportive internaţionale. Premiile trebuie să figureze pe liste întocmite de către F.N. sau cluburile sportive, şi să fie supuse controlului C.N.O. Nu poate fi considerat sportiv olimpic cel ce a convertit în bani premiile cîştigate în competiţii sportive.

f. Contravaloarea salariului lor sau, în cazul sportivilor cu profesii libere, a venitului lor în momentul întreruperii activităţii profesionale, pe toată durata pregătirii şi a participării la competiţii oficiale. Aceste sume trebuie să fie plătite de către întreprindere — sub controlul C.N.O., de către C.N.O. sau F.N. Pentru sportivii exersînd o profesie liberă, valoarea compensaţiei este fixată de către C.N.O. sau F.N.".

ADEZIUNE INTERNAŢIONALĂ MASIVĂ

Întreg studiul — cu expunerea de principii (subtitlurile aparţinînd redacţiei), cu proiectul noului text al articolului 26 şi cu propunerile noilor interpretări oficiale — a fost supus, în timp, mai multor foruri sportive internaţionale, cu intenţia de a obţine opiniile cele mai autorizate. În octombrie 1969, la Dubrovnik, în reuniunea Comisiei executive C.I.O., cu Adunarea generală a Comitetelor olimpice naţionale (au fost reprezentate 69), s-a dat o înaltă apreciere lucrării, doar patru C.N.O. (Anglia, Australia, Noua Zeelandă, Portugalia) ridicînd obiecţii.

De curînd, în martie 1970, la München, Adunarea generală a Federaţiilor sportive internaţionale — supusă aceluiaşi test de opinie — a adoptat o rezoluţie prin care **„susţine în principiu studiul prezentat, considerîndu-l ca un prim pas înainte faţă de regulile existente".**

Decizia definitivă revine sesiunii C.I.O. de la Amsterdam, în luna mai. Nădăjduim că — în ciuda unei infime minorităţi de detractori şi conservatori — raţiunea va triumfa.

Un documentar de Victor BĂNCIULESCU